

Aamulla kaikki olikin toisin

Tuttu ääni pään sisällä käski heräämään. Mies hätkähti ja aukaisi silmänsä. Hän nousi istumaan ja veti ahnaasti ilmaa sisäänsä. Rintaa ahdisti ja hänen koko ruumiinsa tärisi, kuin kuumeessa. Uni, josta mies heräsi, oli tuntunut todelta. Sellaisia pieniä, painajaismaisia välähdyksiä ja vastenmielisiä ajatuksia, joiden ei soisi koskaan olevan totta.

Ulkona ei ollut vielä valoisaa, joten kello ei voinut olla edes viittä. Tähän aikaan vuodesta aurinko nousee vasta seitsemän jälkeen. Kuudelta sarastus ehkä näkyisi, mutta ei viideltä. Silloin olisi vielä pimeää. Sängyn vierelle asetettu kelloradiokaan ei toiminut. Olisi pitänyt ostaa uusi, kuten vaimo oli ehdottanut. Sekin unohtui, kuten moni muukin asia, jos sitä ei kirjoittanut keltaiselle muistilapulle. Ja lappu tuli laittaa eteisessä roikkuvan sinisen päällystakin povitaskuun. Iän karttuessa muisti ei ollut enää entisensä. Sen hänkin oli jo ymmärtänyt.

Mies katsoi vierelleen, mutta vaimon paikka oli tyhjä. Siinä oli kyllä nukuttu, mutta nyt ei ollut vaimoa, eikä koiraakaan, joka usein valtasi tyhjän sängyn miehen vierestä. Mies ei myöskään haistanut kahvin tuoksua, eikä kuullut radion uutislähetystä, joten normaaleista aamuaskareista ei nyt ollut kysymys. Talossa oli täysin hiljaista. Mikään ulkoinen häiriötekijä ei ollut häntä herättänyt, joten käsky oli tullut hänen oman päänsä sisältä. Kuin automaattisesti. Mies hieraisi silmiään ja huomasi, että sormet tuntuivat tahmaisilta. Pimeydestä johtuen hän ei saanut selvää mitä käsissä oli, joten valot täytyisi sytyttää.

Hän siirsi jalkansa vuoteen sivulle, varoi ottamasta likaisilla käsillään tukea mistään, ja nousi vaivalloisesti seisomaan. Eilinen kävelyretki metsässä tuntui vielä nivelissä. Hän laahusti käytävään ja painoi kyynärpäällään valokatkaisijaan. Mitään ei tapahtunut. Joko lamppu oli palanut tai sähköt olivat katkenneet. Tarkistus vessan valoilla varmisti, että sähköt olivat todellakin poikki. Luultavimmin koko talosta. Ilta oli kuitenkin ollut tyyni, joten myrskyn aiheuttamista tuhoista ei voinut olla kysymys. Olisikohan jokin pääsulakkeista palanut, vai olisiko ongelma ehkä jossain kauempana? Talo oli vanha ja sijaitsi taajaman ulkopuolella. Sähköverkko oli täällä alttiimpi satunnaisille häiriöille, joten mies ei vielä huolestunut. Tällaista sattui miltei joka syksy.

Astuessaan vessaan hän tunsi jotain märkää. Jalka oli osunut johonkin, mutta pimeydessä oli mahdotonta sanoa mihin. Olikohan koira taas tehnyt jätöksensä väärään paikkaan? Sadatellen hän nappasi koukussa olevan pyyhkeen ja puhdisti itsensä. Hän avasi hanan, pumppasi käsiinsä saippuaa ja yritti pestä niitä. Se ei tietenkään onnistunut kovin hyvin ilman valoa. Mutta hana toimi,

joten pumppu ainakin sai sähköä. Ehkä ongelman saisi vielä korjattua ilman sitä, toisten asioihin nokkaansa tunkevaa, ammattimestä. Uteliaista ulkopuolisista mies ei pitänyt. Vaimon tehtävänä oli pitää ihmisistä. Hän keskittyi mieluummin niiden inhoamiseen.

Kuivattuaan kätensä, hän käveli eteiseen. Onneksi väliovi oli auki ja ulko-oven pienet ikkunat päästivät valoa sisälle. Se helpotti liikkumista. Hän tarkisti, että ovi oli takalukossa ja varmuusketju paikoillaan. Ainakaan siitä ei oltu vielä tänä aamuna kuljettu. Eteisen haju oli kuitenkin kuvottava. Mies liukastui lattialla olevaan tahmeaan aineeseen, joten hänen oli tuettava itseään ettei kaatuisi. Laatoille oli kaadettu tai kaatunut jotain. Vaikka se haisikin kuvottavalle, hän puhdistaisi sotkun vasta myöhemmin. Ensin pitäisi nähdä kunnolla eteensä ja selvittää mitä täällä oli tapahtunut.

Keittiönkään valot eivät toimineet. Hämäryydestä huolimatta mies näki, että ruokapöytä ja sen tuolit olivat kumollaan. Ne eivät olleet vain kaatuneet, kuten joskus lapsiperheissä oli tapana, vaan ne oli raivoisasti viskottu ympäri huonetta. Myös astialaatioita oli revitty auki ja kaikki ruokailuvälineet olivat hajallaan pitkin lattiaa. Yksi veitsistä oli isketty suoraan tiskipöydän läpi. Lyöjän on täytynyt olla todella voimakas, jotta oli kyennyt sen tekemään. Varmaa ainakin oli, että kyseinen veitsi oli entinen. Ei mikään kestäisi tuollaista käsittelyä. Mutta miten hän ei ollut herännyt siihen? Tällaisesta riehumisesta syntyisi väkisinkin melua. Oliko heillä käynyt varkaita? Ja olivatkohan varkaat vielä talossa?

Mies kompastui johonkin, kaatui ja kirosi kömpelyyttään. Nouseminen oli vaikeaa, koska lattia oli niin liukas. Hänen pyjamansa oli jo kauttaaltaan tuon haisevan ja tahmean nesteiden peitossa. Kädet olivat likaiset ja niistäkin haisi sama pistävä, kuvottava tuoksu. Mies otti tukea laatikostosta ja punnersi itsensä seisomaan. Tuo haju oli tuttu, mutta mieleen ei tullut mitä se oli, tai missä hän oli siihen törmännyt.

Viimein mies kompuroi keittiön läpi pimeään olohuoneeseen. Sälekaihtimet olivat kiinni, eikä hän juuri nähnyt eteensä. Käsi etsi vaistomaisesti katkaisijan, mutta valot eivät syttyneet, eikä television virransäästötilasta kertova ledikään palanut. Mikään ei toiminut. Pöytä oli ainakin omalla paikallaan, koska hän löi siihen jalkansa. Se teki kipeää ja mies joutui istumaan hetkeksi paljaalle lattialle. Hän hapuili pimeässä ja huomasi, että sohva oli täysin märkä. Istuminen ei tuntunut oikein viisaalta ratkaisulta.

Mies muisti, että he säilyttivät ainoaa taskulamppuaan eteisen vaatekomerossa. Ilman valoa hän todennäköisesti joutuisi odottamaan aamua ja siihen miehellä ei olisi aikaa. Koko talo oli sotkettu

jollain tahmealla aineella, keittiössä vallitsi kaaos ja hänen perheensä oli yön aikana kadonnut. Tilanteesta täytyisi ottaa selvää.

Tuttu komero löytyi onneksi pimeässäkin. Mies kävi läpi ylähyllyä oikealla kädellään, vasemman pitäessä kiinni karmista. Komero oli täynnä, joten hänen täytyi tasapainoilla kynnyksellä käydessään läpi hyllyllä olevia tavaroita. Vihdoin hänen kätensä osui taskulamppuun. Peukalo etsi lampun varresta napin, jota painamalla valon tulisi syttyä, mutta mitään ei tapahtunut. Mies kirosi ääneen. Tämä ei voinut olla todellista. Ei nyt. Nopea ravistus varmisti, että paristot olivat tallessa. Uusi kokeilu, mutta ilman tulosta. Lamppu ei vain jostain syystä syttynyt. Kosketushäiriökö? Toivottavasti. Mies ruuvasi lampun pään auki, tiputti paristot kämmenelleen ja asetteli ne varovaisesti takaisin. Korjausyrityskään ei saanut lamppua syttymään. Siitäkin huolimatta täytyi jatkaa. Voisihan olla mahdollista, että perhe olisi piiloutunut.

Lasten makuuhuoneen ovi oli kiinni, eikä sen aukaiseminen onnistunut. Ovi oli teljetty. Erikoista, koska siinä ei ollut lukkoa, eikä sitä koskaan pidetty kiinni. Nyt se kuitenkin pysyi suljettuna. Hän havaitsi, että oveen oli lyöty useita kertoja jollakin tylpällä esineellä. Miten hän ei ollut tähänkään herännyt? Oliko hänet mahdollisesti huumattu? Olo oli ainakin sekava. Mies koputti oveen ja yritti kuunnella mahdollista vastausta. Hän toisti koputuksen ja kuiskasi vaimonsa nimen, mutta oli aivan hiljaista. Kukaan ei vastannut.

Viereisen työhuoneen ovi oli repeytynyt irti saranoiltaan. Kynnykselle astuttuaan hän huomasi tuulenvireen, joka tuli rikkinäisestä ikkunasta. Se oli lyöty voimalla säpäleiksi ja lattia olikin lasinsirpaleiden peitossa. Niitä tuntui olevan kaikkialla. Laatikoita oli pengottu ja tavaroita heitelty ympäriinsä. Huoneessa käveleminen oli vaikeaa, koska lasinsirpaleet repivät haavoja paljaisiin jalkapohjiin. Kannattaisi varmaankin hakea kengät eteisestä ennen huoneen tutkimista. Mies kuiskasi taas vaimonsa nimeä, mutta ei saanut vastausta. Täälläkään ei tuntunut olevan ketään.

Saatuaan kengät jalkaansa, mies palasi olohuoneeseen ja aukaisi sälekaihtimet. Sisälle tuli nyt valoa, joten hän pystyisi katselemaan ympärilleen. Pöytä oli paikoillaan, matto löytyi nurkasta ja kirjahyllyn sisältö oli vedetty lattialle. Televisio oli sille kuuluvalla paikalla, mutta viereinen lipasto oli kaadettu. Kukkamaljakot lojuivat ikkunalaudalla ja maljakoissa oleva vesi oli valunut maahan kastellen ikkunan alle asetetut kirjapinot. Mies pystyi kuitenkin erottamaan jotain, mikä ensin pelästytti, mutta samalla herätti hänen mielenkiintonsa. Nurkassa näytti roikkuvan jokin epämääräinen, suuri tumma hahmo. Hän ei saanut selvää mikä tai mitä se oli. Olohuoneeseen (eikä varsinkaan sen seinälle) se ei kuitenkaan kuulunut. Mies kiersi pöydän ja lähestyi varovasti tuota

hahmoa. Oli vieläkin liian pimeää yksityiskohtien erottamiseen, mutta hän pystyi toteamaan, että siitä valui jotain sohvalle. Mies kosketti sitä. Pehmeä, märkä ja lämmin. Hän pidätti hengitystään ja napautti taskulamppuaan. Valo välähti, mutta ei syttynyt. Hän yritti uudestaan, mutta mitään ei enää tapahtunut. Lamppu taisi olla lopullisesti pois pelistä.

Mies otti lamppunsa ja tökki sillä hahmoa. Se ei liikkunut, joten elävä se ei ainakaan olisi. Hän siirtyi lähemmäksi ja kosketti sitä uudestaan kädellään. Hahmosta lähti pitkiä karvoja, kuin hiuksia. Mies pyöritteli niitä varovaisesti kädessään. Ne tuntuivat pehmeiltä. Hän haistoi sormiaan ja tunnisti tuoksun. Tuoksu tuli hoitoaineesta.

Samalla ulkoa kuului jotain, joka luultavimmin tuli pihatielle kaartavasta autosta. Sen valot heijastuivat sisälle olohuoneeseen, joten mies riensi ikkunaan ja yritti saada selville kuka tulija olisi. Sitä oli kuitenkin mahdoton selvittää, koska ainoastaan kirkkaat, sinertävät valot häikäisivät talon seinustaa. Auto oli pysähtynyt talon ulkopuolelle, mutta sen moottori pysyi käynnissä. Muita ääniä hän ei kuullut. Mies käänsi katseensa ikkunasta olohuoneeseen, koska hahmon muoto näkyisi selvemmin kirkkaassa valossa.

Lamppu putosi hänen kädestään lattialle. Seinällä roikkui ihminen. Tai paremminkin se mitä ihmisestä oli jäljellä. Pää oli hajonnut, eikä raajoja enää ollut. Näytti kuin koko ruumis olisi revitty, murskattu ja naulattu seinään. Naulojen kannat näkyivät selvästi ja koko nurkkaus oli veren peitossa. Ruumista olisi vedetty pitkin seiniä, kattoa ja lattiaa. Mies oli kauhuissaan. Hän tunsi, että ei voinut liikkua. Jalat ja kädet olivat halvaantuneet paikoilleen. Hänen suunsa aukesi, mutta ääntä ei kuulunut. Hän yritti huutaa. Suuta kuivasi. Mies saattoi kuulla sydämensä lyönnit. Ne kiihtyivät.

Ulko-ovi aukesi. Joku repi varmuusketjua hajalle, mutta mies ei enää välittänyt, eikä kuullut. Kaikki tuntui tapahtuvan niin hitaasti. Kaikki näytti niin rakeiselta. Taskulampan valo heijastui eteiseen. Kuului huutoja. Ensimmäinen tulija kaatui. Mies seiso paikoillaan, kun askeleet lähenivät olohuonetta. Valokiilat seikkailivat punaiseksi värjäytyneillä tapeteilla.

Seuraavat hetket olivat sekavia. Hänet kaadettiin, sidottiin ja raahattiin pihalle. Toinen raahaajista oksensi. Mies makasi ulkona ja kuuli kuinka tunkeutujat menivät väkisin lastenhuoneen suljetusta ovesta. Itkevä nainen kantoi mustaa jätessäkkiä. Lisää huutoa, valoja, ihmisiä, melua. Ääni miehen sisällä tuntui puhuvan sekavia.

Aurinko nousi, oli aamu ja häntä paleli. Mies ihmetteli miksi maassa oli niin paljon lunta vaikka oli

vasta syyskuu.